

PERSONLIGE BERETNINGER

Om at finde
den rette vej

GIFTED INSTITUTE

et videncenter med speciale inden for
højtbegavede børn, unge & deres familier

Han var knapt tre år. Hans yndlingsleg var en tog-leg. Vi indledte med at lave billetter, der blev sirligt klippet, dateret og markeret med farvekoder for om det var 1., 2. eller 3. klasse. En lang række tøjdyr købte herefter billet. Hver billet blev stemplet, og så blev hvert eneste dyr vist til præcis den plads i sofaen som billetten passede til. Og hvert dyr kørte præcist så langt som billetten gjaldt. Sådan legede vi uafbrudt i flere timer.

På samme alder var bøger med labyrinter, tælleopgaver, maleopgaver med farvekoder osv. også et stort hit. Og de blev løst på rekordtid.

Han var vores første barn. Indimellem strejfede tanken os at han måske var mere begavet end gennemsnittet. Fx da han i en alder af fem år begyndte at udvikle sine egne spil, med ret komplicerede regler. Eller da hans kontaktperson i børnehaven fortalte os, at han i en skoleforberedende aktivitet løste opgaverne på en meget overraskende måde. Han talte sig ikke frem til resultaterne som han blev bedt om. I stedet aflæste dem ud fra målstreger i bogen, eller ræsonnerede sig frem på andre måder, hvilket betød at han fik løst opgaverne langt hurtigere end alle de andre.

Efter kun to måneder i 0. klasse havde han knækket bogstavkoden og kunne læse læs-let bøger, samt lave alle matematikopgaverne uden nævneværdig indsats.

I 1. klasse så vi de første tegn på mistrivsel. Han var ikke glad når han kom hjem. Hans matematiklærer kløede sig i nakken pga. de mange fejl han lavede i månedsregneopgaver (som bestod af flere sider med ensartede typer opgaver). ”Han kunne være den bedste i klassen”, sagde han med frustration i stemmen. ”Hvorfor laver han de dumme fejl?”

I slutningen af 2. klasse var mistrivselen endnu mere tydelig. Vi undrede os. Han klarede sig jo godt både fagligt og socialt.

I 3. klasse bad vi om et ekstraordinært møde med lærerne, fordi vores dreng ikke havde lyst til at tage af sted om morgenen. Lærerne spurgte ham hvorfor det var svært, og hans svar kom utvetydigt: ”Jeg savner en svær opgave jeg kan fordybe mig i”. Det eneste vi fik ud af det, var endnu flere ensartede månedsregneopgaver og en ekstra stil om Kim Fupz Aakeson. Samt endnu mere mistrivsel.

Det sociale begyndte ligeledes at halte. Han havde ikke lyst til at deltage i fødselsdage og på hytteture. På opfordring fra skolen lokkede vi ham alligevel til at deltage. Uden at det ændrede noget. En dag havde han en kammerat på besøg. Vi serverede en skål peanuts for dem, og kammeraten fik grineflip over en peanutskal der lignede en hund. Min søn blev tom i blikket. Og lige dér vidste vi, at NU der skulle noget andet til.

Han fik nogle samtaler hos en psykolog, som hjalp ham med at håndtere begyndende angst, samt de tanker han tumlede med. For han følte han sig anderledes, end alle andre på samme alder.

Vi var på dette tidspunkt overbevist om, at hans intelligens lå over gennemsnittet (men vi havde ikke testet ham, så vi vidste ikke hvor højt han faktisk lå). Vi havde også erkendt, at han både fagligt og personligt ikke blev mødt hensigtsmæssigt af skolen. Løsningen (troede vi) var et skoleskift. Vi valgte en privatskole, der er kendt for et højt fagligt niveau.

Det startede da også godt. Det var en helt ny 5. klasse, hvor ingen kendte hinanden. Der var flere lektier og generelt et højt fagligt niveau. Men efterhånden dukkede de gamle problemer op igen. Hans nye matematiklærer opdagede hurtigt, at han var langt foran i pensum. I 7. klasse sagde han til os: ”Jeg kan ikke lære jeres søn mere”. Efter et par år på den nye skole var mistrivslen vendt tilbage og der var begyndende skolevægning.

Vi anede ikke vores levende råd.

Han havde det efterhånden så dårligt, at han udviklede andre og mere alvorlige symptomer (ocd og tegn på depression). Vi opsøgte derfor en psykiater.

Uden vi vidste det, indledte hun undersøgelsen med en IQ-test. Resultatet viste, at han var et højt begavet barn. Hun beskrev ham efterfølgende som ”stjerne-intelligent”. Til gengæld mente hun også, at han havde en rem af autisme.

Og det var autismen, der gav anledning til hans mistrivsel og tilbagetrækning fra det sociale. Men min søn kunne slet ikke genkende sig selv i beskrivelsen af, hvad autisme er. ”Det er slet ikke sådan jeg har det”, forklarede han. Så han blev ikke udredt. Vi tilskrev i første omgang hans indadvendthed og nedtrykthed som et resultat af de mange år under belastning. Udredt kunne han altid blive senere.

I samarbejde med skolen indledte vi i stedet en plan for tilbagevending. Vi udvalgte få timer, hvor han skulle af sted. Tanken var at øge timeantallet gradvist. Langsom tilvænning var vejen frem, forsikrede de. Vi fortalte dem, at han var højtbegavet. Men ud over at få lov til at deltage i nogle få undervisningstimer i en 3.g (han gik på dette tidspunkt i 8. klasse), blev hans IQ ikke et fokusområde. I fritiden begyndte han at studere matematik på eget initiativ ved hjælp af online ressourcer og lånte bøger. Da AKT-læreren anbefalede ham at læse en bog om hvordan han kunne få venner (Kapitel 1: Se folk i øjnene, når de taler til dig), måtte vi kaste håndklædet i ringen. Noget var helt skævt.

Og der stod vi så. Endnu et skoleskift var ikke en løsning. Nissen flytter jo med. Og vores søn var i stærk mistrivsel og på daværende tidspunkt i full-blown skolevægning. I vores søgen på nettet efter viden om højt begavede børn og skolevægning, fandt vi Gifted Children (GC). Vi meldte os ind, og han var kort tid efter på spille-weekend med foreningen.

Og for første gang, nærmest nogensinde efter et socialt arrangement, fik vi en dreng hjem, der havde mødt ligesindede og som havde haft det rart.

Vi var endelig på rette vej.

Næste og afgørende skridt var kontakten til Gifted Institute. Vi havde identificeret årsagen til vores drengs udfordringer og mistrivsel, men hvad så? Vi bookede et møde i Gifted Institute til en snak om hvordan vi kunne få ham tilbage i trivsel.

Gifted Institute nærlæste hans IQ-test og konstaterede, at der var grobund for at være nysgerrig på en række ting. I Gifted Institutes trygge rammer fik han foretaget en række uddybende tests og spørgeskemaer, og på baggrund af resultaterne blev der skræddersyet et samtaleforløb med en af Gifted Institute specialiserede terapeuter.

På baggrund af de samtaler står han nu stærkere end nogensinde. Han kender sine styrker og han har erkendt at han oplever verden forskelligt fra de fleste andre. Vi har droppet autismetesten. Vi har også droppet 8. og 9. klasse i ordinært skoleregi, og onlineunderviser ham via Den frie digitale skole. Her udfordres han i sit eget (lyn)tempo. Og han begynder nu at blive mere afstresset. Vi oplever, at vores vendepunkt blev mødet med konsulenter fra GC og professionelle fra Gifted Institute, der har solid viden om højtbegavede børn.

Vi ville naturligvis gerne have haft denne afklaring meget tidligere, sådan at både vi og fagpersonerne på hans tidligere skoler havde haft et oplyst fundament at hjælpe ham ud fra; et fokus på hans høje begavelse i indsatsen for at få ham i trivsel.

Heldigvis trives min søn nu meget bedre, og han dyrker intenst sin store interesse for matematik, uden at vi forsøger at lokke ham med til flere klassefester eller hytteture. Han har fået en solid selvforståelse og en retning i livet. Det ved vi nu. I bakspejlet kan vi også se, at da det føltes som om at alt var ved at falde fra hinanden, var det hele faktisk ved at finde sin rette plads.

